

Que sigui el que Déu vulgui

I el cor surt esperitat darrere qui sap quin altre cor

V?deo: <https://www.youtube.com/watch?v=RMFFK4av-D4>

Que sí, que el cor té raons que la raó no entén. Però mai deixa de sorprendre'm aquesta manca d'interconnexió entre els dos òrgans responsables de la nostra supervivència bàsica. Des que tinc ús de raó, poques vegades els he vist treballar en equip o mirar de compenetrar-se. Van per lliure i, en el millor dels casos, és sempre el seny qui en surt malparat, malgrat saber la majoria de vegades que l'espera la dolça satisfacció del ?Veus, ja t'ho deia, jo. Quan em penses fer cas?? que pot etzibar al cor cada cop que torna de la guerra.

Mathilde és una de les meves cançons preferides de Jacques Brel. Mentre l'escolto, l'imagino descamisat en un petit poblet de Normandia, després de saber que la tal Mathilde, que li va trencar el cor, ha tornat. ?*Guaita mare, ja ha arribat l'hora de pregar per la meva salut?*, diu a l'inici. ?*Guarda el vi, Bougnat, que aquesta nit em beuré les penes?*. Maleïda Mathilde, ja has tornat. Cor 0-Raó 1.

La raó que l'assalta davant la tornada d'algú que l'ha devastat s'esmoreeix ràpidament per donar pas a l'autocontrol. ?*Que no se'm noti que sé que ha tornat, faré com si res. Que no em tremolin les mans, que recordin quan em tapaven la cara mentre plorava, que no se m'obrin els braços?*. Respira, Jacques, respira. Però -ai!- a la segona estrofa la tal Mathilde ja no és maleïda sinó sagrada. Cor 1-Raó 1.

l comença l'èpica en el pla musical amb una secció de vents desmesurada. Al meu cap, en Brel baixa bru i descamisat cap a la platja, amb pas ferm i actitud de menjar-se el món. La seva veu s'acobla a les fanfàrries (ningú crida com en Jacques Brel) , s'entalentona amb ell i jo, ho he de reconèixer, també em creixo una mica i sempre, en aquest punt de la cançó, penso: ? Ara, ara, Jacques. Som-hi. Vés a buscar-la! Ni cas a ta mare! Que en Bougnat tregui el vi bo i la serventa i la Maria canviïn els llençols, que aquesta nit no dormiràs sol?. Cor 2-Raó 1.

l tant se val si per aconseguir el que vol ha d'escopir al cel. Ja no cal que sa mare pregui més perquè se'n va de cap a l'abisme, sense assegurança i sense res. ?*Preciosa Mathilde, a la fi has tornat?* . Cor 3-Raó 1. L'àrbitre xiula el final del partit. El seny ja és a la dutxa dels vestuaris, derrotat, mentre el cor aixeca el seu trofeu fent voltes pel camp davant l'afició enfervorida.

Perquè som així: uns eixelebrats sense seny que encara creiem que l'amor és la força que mou el món i que sempre, sempre, val la pena deixar-se guiar pel cor. Encara que el Brel de *Mathilde*, descamisat a Normandia, acabi demanant a algú, en ple hivern i amb jersei de coll alt, que li deixi ser l'ombra del seu gos en una cançó encara més coneguda, perquè una altra virtut del cor és que esborra amb una eficàcia increïble les marques del patiment. El cervell li ho recorda i el cor li respon ?*Va, home, va!* Tampoc n'hi havia per tant, ja saps que a vegades sóc molt dramàtic? i surt esperitat corrent darrere qui sap quin altre cor que tampoc recorda la darrera vegada que el van fer miques.

Perquè a banda de raó, els humans tenim una cosa que mai deixa d'impressionar-me: les ganes de sentir, la intuïció de saber amb qui volem sentir coses, aquesta cosa infantil que ni a còpia de patacades ens abandona.

Que sonin les trompetes, que *la Mathilde est revenue*.

l que sigui el que Déu vulgui.



Foto: yankara

Cançó: *Mathilde*

Autor: Jacques Brel

Àlbum: *Ces gens-là*, 1966.

@mrspremise (<https://twitter.com/mrspremise>)